

La banda de rock més controvertida del món actua a Barcelona

Guns'n'Roses: el so i la fúria

D'ençà del seu naixement, els Guns'n'Roses arrossegueu una llegenda negra de violència, drogues i concerts plens de commoció. El 5 de juliol, Barcelona ho podrà comprovar en directe.

El 5 de juliol de l'any passat, els Guns'n'Roses havien d'haver ofert un recital de rock de més de tres hores, al costat dels grups Sound Garden i Faith No More, a Madrid. L'aluminosi que afectava l'estadi Vicente Calderón, on havien d'actuar, ho va impedir. Just un any després, la banda ha decidit actuar a Barcelona, dins de la seua esgotadora gira mundial "Use your illusion tour". El 5 de juliol, a l'Estadi Olímpic, el públic català gaudirà de la fúria d'una de les formacions musicals més importants del nostre temps. I no sols ho són pel seu sentit de creació, sinó també per allò que han significat en la sociologia dels cercles vinculats a l'univers del rock'n'roll.

L'ORIGEN

El cinema nord-americà ha venut al món una façana de caramel a l'hora de parlar de Los Angeles (Califòrnia); Beverly Hills, Venice, Hollywood, rosses poc complicades i amb ganes de festa, cadillacs i palmeres. Aquesta és la cara neta de la ciutat que tots hem acabat assimilant. Però algunes coses han tret a la llum pública les brutes entranyes d'aquella metròpoli: les revoltes de South Central i altres barris marginals, en resposta al veredict sobre l'apallissament de l'afroamericà Rodney King a mans de policies blancs, per exemple. O les pel·lícules com *Boys in the hood*, de John Singleton, que incideixen en la crueltat que es viu als carrers californians. O, sense anar més lluny, els Guns'n'Roses, amb les lletres de les cançons parlant d'un Los Angeles infecte. Però coneixem qui són els membres d'aquest grup tan important.

Uns perquè havien nascut allí, altres per ser immigrants d'altres estats, els cinc membres originaris del grup rodaven sense rumb per la ciutat. Tots ells tenien alguna vinculació amb les petites formacions de rock dur que abunden per la perifèria de Hollywood. Excepte Slash, el ta-

ocupacions, com ara traficant amb droga, proxenetisme ("no saps els diners que pot proporcionar una dona, i jo en tenia tres o quatre treballant", diria més tard a la premsa un d'ells) o qualsevol altra manera de buscar-se la vida.

Al bell mig de la dècada dels vuitanta, va arribar l'hora en què començaren a entrar en contacte els que després serien companys de carretera. Slash, que mai no ha confessat les seues veritables senyes d'identitat més enllà d'aquest malnom, tenia una aspra agrupació de *heavy*, de nom *Road Crew*, i necessita-

va gent per a nodrir-la: hi incorporà Steve Adler i Dulf McKugan. Al poc de temps de caminar, el grup va caure a trossos. Cadascú es buscava la vida per separat. Slash va fer una prova per veure si podria formar part de *Poison*, grup *heavy* famosíssim als Estats Units, que segueix les estètiques del *glam-rock* dels anys 70, encara que no tenien ni

l'atreviment conceptual ni el frescor que caracteritzava aquesta tendència. Suposadament, no el van agafar perquè no era prou guapo de cara, segons els canons d'imatge dels components de *Poison*. Com que la desintegració, metamorfosi i reintegració de bandes era un hàbit normal a Los Angeles, Slash entrà en contacte amb els *Hollywood Rose*, on militaven Izzy Stadler i Axl Rose, un tipus nerviós, agressiu, inestable, violent i pastura de psiquiatres. Slash i Iddy travaren amistat i Axl Rose va deixar aquesta formació per anar a parar als potents *L. A. Guns*. En aquests dies, els personatges de què parlem es passaven les hores beguts, barrallant-se, drogant-se i intentant obrir-se camí en una galàxia límit: la del *he-*

rismàtic guitarrista del grup, fill d'una

adinerada parella anglesa interracial, els altres futurs components dels Guns'n'Roses eren tipus del carrer i alguns, com el vocalista Axl Rose, gairebé delinqüents juvenils. Tots ells compaginaven les seves actuacions en tuguris (fins i tot en carrerons) i clubs de tèrbol ambient amb altres

Axl Rose, vocalista i bèstia bruna de la banda.

avy-metal californià. Torrats amb els focs de les graelles dels que vivien a la vora del penya-segat, els nois *outsider* de tots dos grups pensaren d'ajuntar-se. Amb la incorporació de Duff McKagan, gestaren el conciliàbul definitiu que s'anomenaria Guns'n'Roses.

EL TRIOMF

Els primers temps del grup van ser austers i dolents. Les gires fracassaven. Cap d'ells no podia pagar una vivenda –vivien tots cinc plegats en un estudi d'assaig d'una sola cambra–. Slash i Izzy Stadler van dir a Eddy Macsquare, hagiògraf del grup: “En aquells temps tocàvem a rampells. Si algú ens molestava, el trèiem a puntellons fins al carrer o arrossegant-lo pels cabells. Com que no guanyàvem diners, veníem droga, veníem xiques, a més d'altres tipus de treballs servils (repartir pizzes, rentar plats...), tot per resoldre la subsistència.”

Els Guns'n'Roses armaren tant de soroll als seus carrerons que a poc a poc es van fer famosos. I, a més de la policia, van començar a ser visitats per *managers*, promotors i cerca-talents. Finalment, i després de traure al carrer un EP de producció pròpia amb el segell Uzi-suicide ('metralladora suïcida'), que va vendre 10.000 còpies en un mes, firmaren el 1986 amb la discogràfica Geffen Records. I va aparèixer el seu primer corrosiu i venerat LP, *Appetite for destruction*, i també arribaren els primers escàndols: la il·lustració de portada, que mostrava un robot somrient que acabava de colpejar i violar una dona, fou condemnada per les principals cadenes de venda discogràfiques dels Estats Units. Llavors el grup va decidir canviar la portada.

L'associació de censura musical impulsada per Nancy Reagan qualificà el disc amb l'equivalent a la “X” pornogràfica. Encara havia de passar un temps fins que la sort somriguera de ple els àcids californians. La intervenció del grup en el film *The Dead Pool*, de Clint Eastwood, últim de la sèrie de pel·lícules al voltant del detectiu Harry *el Brut* els va proporcionar la força necessària per a despertar l'interès general. *Appetite for destruction* era un disc ferotge, que anava més enllà del *metal-rock* de finals dels 80. En molts aspectes, bevia de la ràbia *punk* del 77. L'aspecte del grup (allò que vulgarment en diríem “rock macarró”), totalment transgressor, barrejava elements dels *heavies* tradicionals, els *motards* o els àngels de l'infern (conductors de motos Harley), fatxendes portuaris i gent de l'estil més decadent. Tot

plegat va fer que fins i tot a Europa s'imposaren a l'única banda dura que podia haver-los causat una competència seriosa: The Cult, banda madura amb una estètica més acurada, un so brutal menys estrident i més arrels *after-punk*.

Guns'n'Roses anaren creixent en diners, popularitat, prestigi i escàndols enmig de la multitud. David Bowie deia que era l'única formació actual que li agradava. Rebutjaren ser el grup d'acompanyament dels Rolling Stone: "ells haurien de ser -van argumentar- el nostre grup d'acompanyament", deixà anar als periodistes l'afilada llengua d'Axl Rose.

Dos adolescents van morir asfixiats en un monstruós concert del grup amb 107.000 espectadors. Però en poc temps, Guns'n'Roses es converteix en el número u mundial en vendes i aglutina també admiració i bones crítiques. Guanya premis Grami i és venerat pels seguidors *heavies* de tota la vida en un primer moment. Després, arriben les adulacions dels moderns, per passar després als burgesos i a tots en general. El rock dur, mort a finals del 80, es revitalitza, es converteix en la música de moda. I tot és degut a l'interès que susciten els de Los Angeles.

Arriba un segon LP: *Lies: the sex, the drugs, the violence, the shocking truth* ('Mentides: el sexe, les drogues, la violència, l'horrible veritat'), en resposta a la necessitat dels fans, que demanaven urgentment nou material de consum. El títol de l'elapè fa referència a totes les suposades mentides que s'han dit sobre el grup.

Als anys 90, Steve Adler i Izzy Stadler ja no pertanyen al grup (encara que aquest últim tocarà al proper concert de Barcelona, substituint a qui el va substituir). Slash, autèntic relacions públiques del grup, ha dit més d'una vegada que no podien tolerar dos *ionquis* tan enganxats com ells dins del grup. Amb una nova formació, ix al carrer un quadruple LP dividit en dos (*Use your illusion I, Use your illusion II*), per tal que resulte més barat als seus seguidors. Per primera volta, dos discos dobles van ser número u alhora als Estats Units. Amb aquest èxit i amb una de les gires més multitudinàries que es recorden, els Guns'n'Roses es converteixen en la inversió més rendible del rock d'avui.

IMPACTE SOCIOLÒGIC

Guns'n'Roses eren un grup creador d'un gran revulsiu en el panorama musical del rock dels 80, en un moment en què estava massa endormiscat. I en tots els aspectes, no només en l'estrictament musical. Feia

temps que un grup no causava escàndols o convulsió, perfils fins a cert punt recomanables per generar adrenalina. En primer lloc, la banda, mitjançant els seus textos, va demostrar que a Los Angeles hi havia també una altra cara, oculta per la imatge dolça que la societat tenia de Hollywood: una ciutat amb pous de penúria i marginacions, allunyada de les *limousines* i de les botigues elitistes de Rodeo Drive.

Ràpidament, Guns'n'Roses es va convertir en la passió del contingent de joventut moderna del món occidental, coincidint amb la moda *motard* (devoció per l'aspecte i l'actitud dels que viatgen perduts a llocs de les motocicletes Harley Davidson). Tatuatges, cabells llargs i roba de cuir deixaren de ser patrimoni dels desheretats i passaren a formar part de l'uniforme d'avantguarda que omplia les discoteques. Més enllà, la postura violenta i inconformista davant la vida dels components era admirada pels joves. Fins i tot certes actituds misògines o racistes que la formació musical havia fet públiques, mimèticament qual·laren en ànimes impersonals.

La moda *hard-core/grunge* de Nirvana i altres grups de Seattle té un clar antecedent fenomenològic en la febre pels Guns'n'Roses: viure a mil, el "un no és mai massa jove per a morir" fou un segell de foc de finals dels vuitanta. Un empleat de la casa de discos Gefen deia del conjunt: "Arribaran

molt lluny, si no es moren abans". Ells van passar de ser desconeguts a superestrelles venerades en menys d'un any i s'aliaren amb força amb les drogues i l'alcohol. Això era part de l'encant, òbviament. La

premsa ajudà molt a fer coneguts alguns detalls dels Guns'n'Roses: Axl Rose fou violat pel seu pare als dos anys d'edat; Slash i Axl es barallaven sovint; aquest últim colpejava i es tirava damunt del públic

als seus concerts, tots consumien gran quantitat de cocaïna, eren arrogants, molt violents, intractables. De fet, un dels esports favorits del grup era trencar les enregistradores dels peiodistes o pegar punyades a la gent que els mirava malament. Però els rumors que una revolució *punk* podia venir de nou per part del sector més dur dels músics de *heavy* es van quedar en no res: els Guns'n'Roses,

tot i que tenen atreviments i actituds arriscades, semblen reaccionaris en el fons. O almenys, no-revolucionaris, simplement van a la seua.

I lluiten per convertir-se en el gran supergrup del cap de segle, dins del sistema: mentre abans tenien relacions amb deesses del *porno* com Tracy Lords, ara ixen amb *top-models*. Totes les

declaracions contra la gent de color i els homosexuals que feien al principi, les han rebutjades. Encara accepten que la coca corre pels nassos del grup, però matisen: "no som tan viciosos com Julio Iglesias", diu Slash. La seua música, si bé encara és interessant, ha atomitzat la còlera d'abans. Michael Jackson els admira i Arnold Schwarzenegger sopa amb ells. De qualsevol manera, el concert de Barcelona

demonstrarà si aquest dragó del *heavy metal* continua escopint foc i gargalls a la societat establerta o si els diners han parat la font de flames del principi.

Joan Manuel Oleague

Slash, virtuós i potentíssim guitarra dels Guns n'Roses.

ARXIU

Duff McKagan, baix del grup, va rebre una querrela per pegar un executiu que el mirava despectivament.

ARXIU